

Земята рай и нейните деца в "Отечество любезно, как хубаво си ти!"

Публикувано от **Iubega** на 2020-12-19

Земята рай и нейните деца в стихотворението „Отечество любезно, как хубаво си ти!“

Литературно интерпретативно съчинение

Вазов живее и твори в две епохи – Българското възраждане и Следосвобожденската епоха. Младият Вазов като творец се чувства отговорен пред своя народ, поради тази причина Вазовата поезия отразява не само собствените му възгледи и чувства. Но и народната съдба. Основни теми на литературата през 80-те и 90-те години на XIX век са националноосвободителните борби и темата за селото и състраданието на селския човек. В творбата си „Отечество любезно, как хубаво си ти!“ поетът изгражда образа на красивата българска земя и изтъква необходимостта за сплотяване на българската национална общност. Божествената природа на отечеството се издига в нещо мащабно – превръща се в национален идеал. Възторгът от нея е висша форма на патриотизъм.

В стихотворението са проблематизирани отношенията между човек и родина. Вазов идига в култ националното, съизмерва го с универсалното. Творческата програма на автора се гради върху красотата и пищността на българската природа. В творбата тя е естетизирана като пъстра, богата и плодородна. В първата смислова част Вазов възхвалява отечеството. За да засили възторжения си изблик, авторът си служи с разнообразие от езикови средства. Чрез анафората в началото и в края на всяка строфа се засилва усещането за емоционалност и въздействие върху читателя. Реторичните въпроси утвърждават вече очевидния отговор и навеждат към размисъл. България е земният рай, изпълнен с „всички блага и дарове“. Тази идентификация на родното прави отечеството „достойно за любов“.

Във втората смислова част се разгръща гневът и нетърпимостта на лирическия говорител към недооценяването на отечеството от общността. Според автора българинът не е опознал напълно родината си, затова не може да се слее духовно с нея. Оттук нататък стихотворението зазвучава като упрек към българина и неговата слепота. В родината си лирическият говорител изтъква един парадокс – родината е невидима по един странен начин за

българина, който сам се е прогонил от родината. Сънародниците се отнасят с безразличие към благата и изпитват срам от родината, защото не я познават. Грубият практицизъм, отчуждението и безразличието карат българина да живее в родната земя като чужденец, без да я цени, обича и пази.

Природният образ остава невидим за българина, защото той е лишен от усет за красивото. Сетивата му са затъпени, липсва му чувствителност. Мотивът за отчуждението от родното разкрива разединението на общността в българските земи. Безразличието на българина контрастира на фона на обичта на животните към родината, които намират своя дом в тези земи. Неосъзнаването на неизчерпаемостта на родното показва слепотата на българския народ. Тук именно се създава оксморонът „чужденец в родината“. Лирическата емоция представя болката и горчивината от срама на народа.

Идентификацията на родното в творбата има за цел да въздейства на националното съзнание. Стихотворението утвърждава националния идеал и националните ценности. Чрез изобличаването на парадокса на отчуждението от своето подтиква българина към самоосъзнаване на моралния дълг.